

1973

Fimmtudaginn 5. desember 1991.

Nr. 140/1989. **Þrotabú Hafskips hf.**

(Hafþór Ingi Jónsson hdl.)

gegn

**Ragnari Kjartanssýni**

(Jón Magnússon hrl.),

**Ólafí Baldri Ólafssýni,**

**Sveini R. Eyjólfssýni,**

**Bjarna V. Magnússýni,**

**Finnboga Kjeld,**

**Guðlaugi Bergmann,**

**Gunnari Þór Ólafssýni**

(Guðmundur Pétursson hdl.),

**Hilmari Fenger**

(Jónas A. Aðalsteinsson hrl.),

**Jóni Helga Guðmundssýni,**

**Jóni Snorrasýni,**

**Jónatan Einarssýni,**

**Páli G. Jónssýni,**

**Péttri Björnssýni,**

**Víði Finnbogassýni**

(Guðmundur Pétursson hdl.),

**Björgólfí Guðmundssýni**

(Þórunn Guðmundsdóttir hrl.) og

**Davíð Scheving Thorsteinssýni**

(Jón G. Zoëga hrl.)

og

**Björgólfur Guðmundsson**

gegn

**Þrotabúi Hafskips hf.**

og

**Ólafur Baldur Ólafsson,**

**Sveinn R. Eyjólfsson,**

**Bjarni V. Magnússon,**

**Finnbogi Kjeld,**

**Guðlaugur Bergmann,**

**Gunnar Þór Ólafsson,**

1974

**Jón Helgi Guðmundsson,  
Jón Snorrason,  
Jónatan Einarsson,  
Páll G. Jónsson,  
Pétur Björnsson og  
Viðir Finnbogason**  
gegn  
**protabúi Hafskips hf.**

Hlutafélög. Gjaldþrotaskipti. Skaðabótakrafa. Sératkvæði.

### **Dómur Hæstaréttar.**

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Guðrún Erlendsdóttir, Gunnar M. Guðmundsson, Hrafn Bragason, Pétur Kr. Hafstein og Þór Vilhjálmsson.

Aðaláfrýjandi skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 17. apríl 1989. Hann gerir svofelldar dómkröfur:

„Að stefndu Ragnari Kjartanssini, Ólafi Baldri Ólafssyni, Sveini R. Eyjólfssyni, Bjarna V. Magnússyni, Guðlaugi Bergmann, Gunnari Þór Ólafssyni, Hilmarí Fenger, Jóni Helga Guðmundssyni, Jóni Snorrasyni, Jónatan Einarssyni, Páli G. Jónssyni, Pétri Björnssyni, Viði Finnbogasyni og Björgólfi Guðmundssyni verði gert að greiða aðaláfrýjanda in solidum skaðabætur, að fjárhæð 5.079.440 kr., með vöxtum eins og síðar greinir, en stefnda Davíð Scheving Thorsteinssyni verði in solidum ásamt öllum meðstefndu að undanskildum Finnboga Kjeld gert að greiða aðaláfrýjanda 2.019.940 kr. með vöxtum eins og síðar greinir, en stefnda Finnboga Kjeld verði in solidum ásamt öllum meðstefndu að undanskildum Davíð Scheving Thorsteinssyni gert að greiða aðaláfrýjanda 3.059.500 kr. með vöxtum eins og síðar greinir.

Þess er krafist, að stefnufjárhæðir beri vexti sem hér segir: Með 22% ársvöxtum frá 6. des. 1985 til 28. febr. 1986, með 13% ársvöxtum frá 1. mars 1986 til 31. mars 1986, 9% ársvöxtum frá 1. apríl 1986 til 20. janúar 1987, 10% ársvöxtum frá 21. janúar 1987 til 20. febrúar 1987, 11% ársvöxtum frá 21. febr. 1987 til 30. apríl 1987, 12% ársvöxtum frá 1. maí 1987 til 5. maí 1987, 10,3% ársvöxtum frá 6. maí 1987 til þingfestingar málsins í héraði, - þ.e. 26.

maí 1987, - en með hæstu innlánsvöxtum hjá bönkum og sparisjóðum, eins og þeir eru á hverjum tíma, frá þeim degi til greiðsludags.

Þá er þess jafnframt krafist, að dæmt verði, að vextir, sem falla á eftir 26. maí 1987, leggist við höfuðstól á 12 mánaða fresti, í fyrsta sinn þann 26. maí 1988 og síðan árlega þann dag.“ Loks krefst aðaláfrýjandi málskostnaðar in solidum úr hendi stefndu í héraði og fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjandi Björgólfur Guðmundsson skaut máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 21. apríl 1989. Hann gerir eftirfarandi dómkröfur:

„1. Vísað verði frá dómi þeim hluta kröfu aðaláfrýjanda, er lýtur að því, að gagnáfrýjandi Björgólfur verði dæmdur óskipt með öðrum aðalstefndum til að greiða aðaláfrýjanda 3.059.500 kr.

2. Gagnáfrýjandi Björgólfur verði sýknaður af þeim hluta stefnukröfunnar, sem lýtur að því, að hann verði dæmdur til að greiða óskipt með öðrum aðalstefndum 2.019.940 kr.

3. Verði ekki fallist á frávísunarkröfuna, er þess krafist, að gagnáfrýjandi Björgólfur verði einnig sýknaður af kröfunni um greiðslu á 3.059.500 kr.

4. Aðaláfrýjandi verði dæmdur til að greiða gagnáfrýjanda Björgólfi málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti samkvæmt viðmiðunargjaldskrá LMFÍ, að viðbættum 12% sérstökum söluskatti af þóknun fyrir flutning málsins í héraði og 24,5% virðisaukaskatti af þóknun fyrir flutning málsins í Hæstarétti.“

Gagnáfrýjendur Ólafur Baldur Ólafsson, Sveinn R. Eyjólfsson, Bjarni V. Magnússon, Finnbogi Kjeld, Guðlaugur Bergmann, Gunnar Þór Ólafsson, Jón Helgi Guðmundsson, Jón Snorrason, Jónatan Einarsson, Páll G. Jónsson, Pétur Björnsson og Víðir Finnbogason skutu máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 10. maí 1989. Þeir gera þær dómkröfur, að vísað verði frá héraðsdómi þeim hluta kröfu aðaláfrýjanda er varðar greiðslu 3.059.500 króna ásamt vöxtum. Þeir krefjast sýknu af hinum hluta kröfu aðaláfrýjanda, þ.e. um greiðslu 2.019.904 króna ásamt vöxtum, svo og sýknu af allri kröfunni, ef frávísunarkrafan nær ekki fram að ganga. Þá krefjast þeir málskostnaðar óskipt úr hendi aðaláfrýjanda í héraði að viðbættum 12% sérstökum söluskatti af málflutningsþóknun og í

Hæstarétti að viðbættum 24,5% virðisaukaskatti af málflutningsþóknun.

Stefndu Ragnar Kjartansson, Hilmar Fenger og Davíð Scheving Thorsteinsson krefjast staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti að viðbættum 24,5% virðisaukaskatti á málflutningsþóknun.

# I.

Gagnáfrýjendur styðja frávisunarkröfu sína þeim rökum, að aldrei hafi verið tekin lögmat ákvörðun í þrotabúinu um höfðun máls vegna þess hluta stefnukröfu, sem lýtur að því, að hlutafé félagsins hafi verið ranglega tilgreint í tilkynningu til Hlutafélagskrár. Samkvæmt 1. mgr. 133. gr. laga um hlutafélög nr. 32/1978 skal ákvörðun um, að félag hafi uppi skaðabótakröfu, tekin á hluthafafundi. Gagnáfrýjendur telja eðlilegt að skilja ákvæðið á þann veg, að eftir að bú hlutafélags hefur verið tekið til gjaldprotaskipta, sé það eingöngu á valdi skiptafundar að taka þessa ákvörðun. Á skiptafundi, sem haldinn var í þrotabúi Hafskips hf. 20. júní 1986, hafi aðeins verið tekin ákvörðun um að innheimta kröfu vegna mismunandi grunnvísitölu skuldabréfanna, en ekki vegna hlutabréfanna. Heimild til slíkrar ákvörðunar felist ekki heldur í almennri heimild til innheimtu krafna, sem skiptastjórum var veitt.

Aðaláfrýjandi telur frávisunarkröfuna ekki eiga við rök að styðjast. Úrskurði bæjarþings Reykjavíkur 21. mars 1988, sem hafnaði frávisunarkröfum stefndu í héraði, hafi ekki verið áfrýjað, svo sem nauðsynlegt hafi verið, ef taka átti álitaefni hans til sjálfstæðrar endurskoðunar. Þá telur aðaláfrýjandi, að skiptastjórar hafi lögum samkvæmt haft heimild til málshöfðunar, auk þess sem skiptafundur hafi veitt þeim almenna heimild til innheimtu krafna þrotabúsins.

Gagnáfrýjendur áfrýjuðu ekki framangreindum úrskurði héraðsdómara, er þeir gagnáfrýjuðu héraðsdómi. Frávisunarkrafa þeirra er samkvæmt framangreindu reist á ástæðum, sem sjálfkrafa leiða til frávisunar málsins, ef réttar eru. Koma þær því eigi að síður til álita hér fyrir dómi.

Samkvæmt 91. gr. gjaldprotalaga nr. 6/1978 eru heimildir skiptastjóra á vegum þrotabús það rúmar, að telja verður, að skipta-

stjórum í þrotabúi Hafskips hf. hafi verið heimilt að höfða mál til innheimtu hlutafjárkröfunnar án þess að leita sérstakrar heimildar skiptafundar, enda hafði skiptafundur ekki tekið gagnstæða ákvörðun. Þá ber og að hafa í huga eftirlitshlutverk skiptaráðanda, sbr. 105. gr. gjaldþrotalaga, en hann hreyfði engum athugasemdum við málshöfðun þessari. Samkvæmt framansögðu eru ekki efni til að vísa umræddri kröfu frá dómi.

## II.

Eins og lýst er í héraðsdómi, er í máli þessu deilt um það, hvort fyrrverandi stjórnarmenn og forstjóri Hafskips hf. séu skaðabóta-skyldir gagnvart þrotabúi Hafskips hf. vegna hlutafjárútboðs félagsins og tilkynningar til Hlutfélagaskrár á árinu 1985. Krafa aðaláfrýjanda er tvíþætt: 1. Annars vegar er krafist bóta, 2.019.940 króna, vegna tjóns, sem leiddi af ætluðum mistökum við útgáfu skuldabréfa. 2. Hins vegar er krafist bóta, 3.059.500 króna, vegna tilkynningar til hlutafjárskrár um hlutafé í Hafskipi hf.

1. Að því er varðar fyrri þáttinn, vísitölu skuldabréfanna, er fallist á rökstuðning og niðurstöðu hins áfrýjaða dóms um það, að aðalstefndu hafi ekki sýnt af sér háttsemi, sem verði metin þeim til sakar. Skilyrðum 132. gr. hlutfélagalaga nr. 32/1978 er því ekki fullnægt, og ber að sýkna þá stefndu, sem þessi hluti kröfunnar beinist að. Samkvæmt því eru ekki efni til að taka afstöðu til þess, hvort aðaláfrýjandi hafi sýnt fram á, að hann hafi beðið fjárhagslegt tjón vegna mismunandi vísitölu skuldabréfanna.

2. Að því er varðar síðari þátt kröfugerðar aðaláfrýjanda, er því lýst í héraðsdómi, að í tilkynningu til Hlutfélagaskrár, sem er dagsett 20. júní 1985, hafi stefndu oftalið hlutafé félagsins um 3.059.500 krónur. Fallist er á það álit héraðsdómara, að aðalstefndu hafi borið að ganga úr skugga um það, hve mikið hlutafé hafði safnast, áður en tilkynning var send til Hlutfélagaskrár. Bar þeim í tilkynningunni að geta um hlutföll hlutafjárloforða og greidds hlutafjárauka, sbr. 2. mgr. 34. gr. hlutfélagalaga. Þykir ekki unnt að byggja á 46. grein hlutfélagalaga, sbr. 12. gr. samþykktu félagsins, sem heimilar félaginu að eiga sjálft allt að 10% hlutafjár, þar sem ósannað er, að tekin hafi verið sérstök ákvörðun þess efnis. Þá hafa stefndu ekki gætt þess að halda áskriftarskrá, svo sem skylt

er samkvæmt 32. gr. laganna. Framangreind atriði verður að meta stefndu til gáleysis í skilningi 132. gr. hlutafélagalaga, sbr. 52. gr. Af hálfu aðaláfrýjanda hefur hins vegar ekki verið í ljós leitt, að stefndu hafi, miðað við aðstæður Hafskips hf. á þessum tíma, staðið óeðlilega að innheimtu hlutafjárauðans og það valdið félaginu tjóni. Þá hefur ekki verið sýnt fram á, að félagið eða einstakir viðskiptamenn þess hafi beðið tjón vegna framangreindrar tilkynningar til Hlutafélagaskrár frá þeim tíma, er hún var birt í Lögbirtingablaði 21. ágúst 1985, þar til félagið var úrskurðað gjaldþrota 6. desember 1985. Samkvæmt því ber að sýkna af þessari kröfu þá stefndu, sem hún beinist gegn.

Rétt þykir, að málskostnaður fyrir Hæstarétti falli niður.

#### D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður.

Málskostnaður fyrir Hæstarétti fellur niður.

#### S é r a t k v æ ð i

**hæstaréttardómaranna Hrafns Bragasonar og Þórs Vilhjálmssonar.**

Við erum samþykkir atkvæði meiri hluta dómara um kaflana I. og II. 1. í dómi þeirra.

Það er megineinkenni hlutafélaga, að enginn einn félagsmanna ber persónulega ábyrgð á heildarskuldbindingum félagsins. Margvíslegar reglur eru í lögum nr. 32/1978 til að vernda hagsmuni lánardrottna hlutafélaga. Þar á meðal eru reglur í 3. kafla um greiðslu hlutafjár og í 5. kafla um hækkun hlutafjár. Á hluthafafundi í Hafskipi hf. 9. febrúar 1985 var samþykkt að bjóða út nýtt hlutafé, að upphæð 80 milljónir króna. Frestur til áskriftar var ekki settur, eins og vera bar eftir 30. gr. hlutafélagalaga. Áskriftarskrá með þeim hætti, sem fyrir er mælt í 32. gr. laganna, var ekki haldin. Í fundargerð aðalfundar 7. júní 1985 lýsti stjórnarformaður yfir, að nýju hlutabréfin hefðu selst upp á skömmum tíma. Í auglýsingu, dagsettri 20. júní 1985, sem birtist í Lögbirtingablaði 21. ágúst 1985, sagði, hverjir voru kjörnir í stjórn á aðalfundinum og hverjir hefðu prókúruumboð. Í lok auglýsingarinnar sagði: „Arður var ekki greiddur og ekki gefin út jöfnunarhlutabréf. Upphæð hlutafjár er kr. 95.637.761.“

Með þessum athugasemdum erum við samþykkir meiri hlutanum um, að stefndu í aðalsök hafi sýnt af sér gáleysi í merkingu 132. gr. hlutafélagalaga varðandi tilkynninguna til Hlutafélagaskrár. Við teljum einnig, að upplýsingar á aðalfundi leiði til sömu niðurstöðu.

Ágreiningslaust er í málinu, að 3.059.500 krónur vantaði upp á, að hlutaféð, að upphæð 80 milljónir króna, hefði selst og að heildarhlutaféð, sem nefnt var í auglýsingunni í Lögbirtingablaði, var oftalið um þessa upphæð.

Lánardrottur Hafskips hf. máttu á því byggja, að upplýsingar félagsformanns og félagsstjórnar væru réttar og að 3.059.500 krónum meira en var í raun hefði verið greitt til félagsins sem nýtt hlutafé. Við gjaldþrotaskipti á búi félagsins kom sem þessu nemur minna til skipta en búast mátti við, og hafa lánardrottinn borið það tjón. Eftir 132. gr. hlutafjárlaga ber að dæma stjórnarmenn og forstjóra, sem ábyrgð bera á hinum röngu upplýsingum, til að greiða þrotabúinu fébætur, sbr. 52. gr. og 147. gr. hlutafélagalaga, þar sem þeir ýmist undirrituðu tilkynninguna eða létu ógert að leiðrétta það, sem fram kom á aðalfundi. Ber þeim því að okkar álit að greiða áfrýjanda það, er á vantaði, 3.059.500 krónur, en í máli þessu koma bústjórnar þrotabúsins fram fyrir kröfuhafa.

### **Dómur bæjarþings Reykjavíkur 3. mars 1989.**

Mál þetta, sem dómtekið var 13. febrúar 1989, höfðaði þrotabúi Hafskips hf., nnr. 1380-3005, Skógarhlið 6, Reykjavík, fyrir bæjarþingi Reykjavíkur gegn Ragnari Kjartanssyni, nnr. 7173-8167, Vogalandi 11, Reykjavík, Ólafi Baldri Ólafssyni, nnr. 6779-3919, Heiðarbrún 13, Keflavík, Sveini R. Eyjólfssyni, nnr. 8737-4254, Kvisthaga 12, Reykjavík, Bjarna V. Magnússyni, nnr. 1225-4024, Ægisíðu 46, Reykjavík, Finnþoga Kjeld, nnr. 2324-7690, Hjarðarhaga 17, Reykjavík, Guðlaugi Bergmann, nnr. 2980-1924, Sólbraut 3, Seltjarnarnesi, Gunnari Þór Ólafssyni, nnr. 3378-2071, Eikjuvogi 13, Reykjavík, Hilmarí Fenger, nnr. 4119-5851, Hofsvallagötu 49, Reykjavík, Jóni Helga Guðmundssyni, nnr. 5135-6764, Mávanesi 20, Garðabæ, Jóni Snorrassyni, nnr. 5187-3912, Stigahlið 76, Reykjavík, Jónatan Einarssyni, nnr. 5278-3135, Völusteinsstræti 36, Bolungarvík, Páli G. Jónssyni, nnr. 7015-4102, Vesturbrún 26, Reykjavík, Péttri Björnssyni, nnr. 7083-8583, Mávanesi 6, Garðabæ, Víði Finnþogasyni, nnr. 9190-1013, Blikanesi 11, Garðabæ, Björgólfi Guðmundssyni, nnr. 1284-5111, Hagamel 53, Reykjavík, og Davíð Scheving Thorsteinssyni, Mávanesi 7, Garðabæ, með stefnu, birtri 15., 16., 18. og 19. maí 1987.

Dómkröfur stefnanda eru þær, að stefndu Ragnari Kjartanssyni, Ólafi Baldri Ólafssyni, Sveini R. Eyjólfsyni, Bjarna V. Magnússyni, Guðlaugi Bergmann, Gunnari Þór Ólafssyni, Hilmari Fenger, Jóni Helga Guðmundssyni, Jóni Snorrassyni, Jónatan Einarssyni, Páli G. Jónssyni, Péttri Björnsyni, Víði Finnbogasyni og Björgólfi Guðmundssyni verði dæmt að greiða stefnanda in solidum skaðabætur, að fjárhæð 5.079.440 kr., með vöxtum eins og síðar greinir, en stefnda Davíð Scheving Thorsteinssyni verði in solidum með þeim, sem að framan greinir, dæmt að greiða stefnanda 2.019.940 kr. með vöxtum eins og síðar greinir, en stefnda Finnboga Kjeld verði dæmt að greiða stefnanda 3.059.500 kr. in solidum með öllum öðrum stefndu nema Davíð Scheving Thorsteinssyni með vöxtum eins og síðar greinir.

Stefnandi krefst þess, að allar ofangreindar fjárhæðir beri 22% ársvexti frá 6. desember 1985 til 28. febrúar 1986, 13% ársvexti frá 1. mars 1986 til 31. mars 1986, 9% ársvexti frá 1. apríl 1986 til 20. janúar 1987, 10% ársvexti frá 21. janúar 1987 til 20. febrúar 1987, 11% ársvexti frá 21. febrúar 1987 til 30. apríl 1987, 12% ársvexti frá 1. maí 1987 til 5. maí 1987, 10,3% ársvexti frá 6. maí 1987 til þingfestingardags, þ.e. 26. maí 1987, og hæstu innlánsvexti, eins og þeir eru á hverjum tíma, frá þeim degi til greiðsludags.

Þá krefst stefnandi þess, að dæmt verði, að vextir, sem á falla eftir 26. maí 1987, leggist við höfuðstól á 12 mánaða fresti, í fyrsta sinn 26. maí 1988 og síðan árlega þann dag.

Stefnandi krefst þess og, að stefndu verði dæmdir til að greiða sér 542.082 kr. í málskostnað samkvæmt framlögðum málskostnaðarreikningi.

Dómkröfur allra stefndu eru þær, að þeir verði sýknaðir af öllum kröfum stefnanda og honum gert að greiða sér málskostnað.

Stefndi Björgólfur Guðmundsson gerði í upphafi þá varakröfu, að hann yrði sýknaður að svo stöddu af kröfum stefnanda, en féll frá kröfu þessari við munnlegan flutning málsins.

Stefndu Bjarni V. Magnússon, Guðlaugur Bergmann, Gunnar Þór Ólafsson, Jón Helgi Guðmundsson, Jón Snorrason, Jónatan Einarsson, Ólafur B. Ólafsson, Páll G. Jónsson, Pétur Björnsson, Sveinn R. Eyjólfs-son, Víðir Finnbogason og Finnbogi Kjeld gera þá dómkröfu, að stefnandi verði dæmdur til að greiða sér 1.053.636 kr. í málskostnað.

Stefndi Davíð Scheving Thorsteinsson gerir þá kröfu, að sér verði dæmdar 1.053.636 kr. í málskostnað.

Aðrir stefndu gerðu þær dómkröfur, að stefnandi yrði dæmdur til að greiða sér málskostnað samkvæmt gjaldskrá LMFÍ.

Stefndu gerðu kröfu til þess, að málinu yrði vísað frá dómi ýmist að

öllu leyti eða hluta. Með úrskurði, kveðnum upp 21. mars 1988, hafnaði dómurinn þeim kröfum.

## I.

Bú Hafskips hf. var tekið til gjaldþrotaskipta með úrskurði skiptaréttar Reykjavíkur, sem upp var kveðinn 6. desember 1985. Aðalfundur félagsins á árinu 1985 var haldinn 7. júní. Allir stefndu að Finnþoga Kjeld og Björgólfi Guðmundssyni undanskildum voru í stjórn félagsins frá aðalfundi árið 1984 til aðalfundar árið 1985. Allir stefndu að undanskildum Davíð Scheving Thorsteinssyni og Björgólfi Guðmundssyni voru í stjórn félagsins frá aðalfundi árið 1985, þar til félagið var tekið til gjaldþrotaskipta. Stefndi Björgólfur Guðmundsson var framkvæmdastjóri félagsins á þessum tíma og stefndi Ragnar Kjartansson formaður stjórnar þess.

Á því tímabili, sem hér um ræðir, átti Hafskip hf. í ýmiss konar rekstrarerfiðleikum. Á fundi stjórnar félagsins, sem haldinn var 20. desember 1984, skýrði formaður stjórnarinnar frá því, að eigið fé félagsins yrði neikvætt um u.þ.b. 60 milljónir króna miðað við 31.12. 1984 og að þrotið væri veðhæfi gagnvart viðskiptabanka félagsins, sem var Útvegsbanki Íslands. Formaðurinn lagði til með hliðsjón af alvarlegri þróun efnahagsmála, versnandi stöðu félagsins og ýmsum blikum, sem á lofti væru, að sérstaklega kjörinni stjórnarnefnd yrði falin á milli stjórnarfunda athugun á ákveðnum möguleikum, þ. á m. þeim að auka hlutafé. Tillagan var samþykkt samhljóða og í nefndina kjörnir stefndu Ragnar Kjartansson, Sveinn R. Eyjólfsson, Ólafur B. Ólafsson, Davíð Scheving Thorsteinsson, Hilmar Fenger og Björgólfur Guðmundsson.

Á stjórnarfundi í félaginu, sem haldinn var 8. janúar 1985, var samþykkt samhljóða svohljóðandi tillaga formanns stjórnar:

„Lögð verði fyrir hluthafafund í janúar tillaga um nýtt hlutafjárútboð, að upphæð 80 milljónir króna.”

Á fundi stjórnar, sem haldinn var 1. febrúar 1985, var eftirfarandi bókað:

„Lögð fram tillaga stjórnar félagsins til hluthafafundar, sem boðaður hefur verið hinn 9. febrúar nk. Er hér um að ræða útboð á nýju hlutafé, að upphæð 80 milljónir króna. Tillagan var samþykkt samhljóða, en gerð var athugasemd um vexti hinna væntanlegu bréfa. Verður það mál athugað nánar.“

Á hluthafafundinum, sem haldinn var 9. febrúar 1985, var lögð fram svo felld tillaga stjórnar félagsins til fundarins, og var hún samþykkt einróma:

„Fundurinn samþykkir að bjóða út nýtt hlutafé, að upphæð 80 milljónir króna. Núverandi hluthafar eiga skv. 5. gr. samþykktu félagsins forkaupsrétt að hlutabréfum í samræmi við núverandi hlutabréfaeign til 9. apríl nk., en þá er stjórn félagsins heimilt að selja eftirstöðvar öðrum.

Hlutabréfin eru boðin til sölu gegn verðtryggðum vaxtalausum sjálfs-skuldarábyrgðarbréfum, sem taka mið af lánskjaravísitölu, með fimm jöfnum afborgunum, hinni fyrstu 1. september 1986 og síðan árlega.“

Hlutfé samkvæmt hlutafjárútboðinu var selt fyrir samtals 76.940.500 kr.

Með skuldabréfum voru greiddar 74.214.000 kr. Mismunurinn, hlutfé að fjárhæð 2.726.500 kr., var greitt með eftirtöldum hætti:

Staðgreiddar voru 145.500 kr. Til greiðslu af kaupi starfsfólks áttu að koma 586.000 kr., og 1.995.000 kr. voru greiddar með afslætti af flutningsgjöldum, með gámagrindum og með færslu í viðskiptareikning.

Skuldabréfin, sem hlutféð var greitt með, voru fjölmörg talsins, en þau voru gefin út í febrúar, mars, apríl, maí, júní, júlí og ágúst árið 1985. Greiðsla samkvæmt skuldabréfunum var verðtryggð miðað við lánskjaravísitölu, og var grunnvísitalan sú vísitala, sem í gildi var þann mánuð, þá er skuldabréfin voru gefin út.

Skuldabréfin voru nær jafnóðum afhent Útvegsbanka Íslands sem trygging fyrir greiðslu skulda Hafskips hf. við bankann samkvæmt sérstöku samkomulagi þar um.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að það hafi verið mistök að miða grunnvísitöluna við vísitölu útgáfumánaðar, því að í öllum skuldabréfunum hafi átt að miða við vísitölu febrúarmánaðar, 1050 stig. Af þessum mistökum hafi leitt, að skuldabréfin séu verðminni sem nemi fjárhæðinni 2.400.246 kr. Þó hafi tjón þetta verið minnkað í 2.019.940 kr. með þeim ráðstöfunum stefndu Ragnars og Björgólfs að breyta í skuldabréfum, sem þeir höfðu gefið út til greiðslu á hlutfé, úr júlívísitölu í febrúarvísitölu. Því séu 2.019.940 kr. það tjón stefnanda, sem leitt hafi af þessum mistökum, og tjónið beri öllum stefndu að bæta stefnanda in solidum að Finnboga Kjeld undanskildum.

Eins og fyrr segir, var aðalfundur Hafskips hf. árið 1985 haldinn 7. júní. Í fundargerð aðalfundarins er undir liðnum skýrsla stjórnarformanns ritað eftirfarandi:

„Ákveðið var að stofna til hlutafjárútboðs á hluthafafundi 9. febr. sl., og seldist það (sic) upp á skömmum tíma.“

Í tilkynningu stjórnar Hafskips hr. til Hlutfélagaskrár, sem dagsett er 20. júní 1985, segir, að upphæð hlutafjár sé 95.637.761 kr.

Undir þessa tilkynningu rita Ragnar Kjartansson, Ólafur B. Ólafsson, Páll G. Jónsson, Hilmar Fenger, Jón Helgi Guðmundsson, Finnbogi Kjeld, Gunnar Þór Ólafsson, Sveinn R. Eyjólfsson, Bjarni V. Magnússon og Jón Snorrason.

Tilkynningin birtist í 110. tbl. Lögbirtingablaðsins 1985, sem út kom 21. ágúst.

Fyrir hlutafjárukninguna mun hlutafé Hafskips hf. hafa verið 15.637.761 kr.

Stefnandi segir, að þar sem nýtt hlutafé hafi selst fyrir 76.940.500 kr., en ekki 80.000.000 kr., hafi hlutafé Hafskips hf. verið oftalið um 3.059.500 kr. Kröfuhafar og viðskiptamenn félagsins hafi mátt treysta því, að uppgæfin fjárhæð hlutafjár hafi verið rétt, en við gjaldþrot félagsins hafi verið 3.059.500 kr. minna úr að spila til handa kröfuhöfum í þrotabúið. Þeir hafi því orðið fyrir tjóni, sem nemi þessari fjárhæð, og stefndu að Davíð Scheving Thorsteinssyni undanskildum hafi borið ábyrgð á því, að tilkynning um fjárhæð hlutafjár væri rétt, og beri þeim að bæta þrotabúinu þetta tjón.

Hefur nú kröfum stefnanda og helsta rökstuðningi hans verið lýst.

## II.

Stefndi Ragnar Kjartansson, stjórnarformaður Hafskips hf., tilkynnti hluthöfum í félaginu um samþykkt hluthafafundarins með bréfi, dags. 12. febr. 1985. Hluthöfum er þar boðið að neyta forkaupsréttar og greint frá því, að á skrifstofu félagsins muni Ragnheiður Ágústsdóttir annast framkvæmd hlutafjársöluunnar og ásamt forsvarsaðilum félagsins veita þær upplýsingar, sem hluthafar kynnu að leita eftir vegna hlutafjárukningarinnar.

Stefndi Ragnar Kjartansson gaf 30. desember 1985 svohljóðandi skriflega yfirlýsingu, sem er á dskj. nr. 7:

„Í niðurlagi tillögu stjórnar Hafskips hf., sem samþykkt var um aukningu hlutafjár 9. febrúar 1985, sagði svo:

„Hlutablefin eru boðin til sölu gegn verðtrygðum vaxtalausum sjálfskuldarábyrgðarbréfum, sem taka mið af lánskjaravísitölu, með fimm jöfnum afborgunum, hinni fyrstu 1. september 1986 og síðan árlega.”

Nú hafa komið í ljós mistök, er urðu við útgáfu bréfanna, en þau bera átta mismunandi lánskjaravísitölustig, sem hefur ráðist af undirritunardegi (1050 stig - 1204 stig).

Sá skilningur var hins vegar í upphafi, að bréfin miðuðust öll við lánskjaravísitölu, er gildi, þegar tillagan var samþykkt í febrúar, 1050 stig, eins og reyndar fyrstu bréfin segja til um.

Þetta staðfestist hér með.”

Í ódagsettu bréfi lögmanns stefnda Ragnars Kjartanssonar til lögmanns stefnanda segir m.a. þetta:

„Í þriðja lagi er á það bent, að umbjóðandi minn annaðist ekki um frágang bréfanna og tók ekki ákvörðun um það, hvernig þau voru. Mál þetta er honum því algerlega óviðkomandi. Bent er á, að það var skilningur umbjóðanda míns, að miðað skyldi við lánskjaravísitölu 1050 stig við útgáfu bréfanna, en eins og að framan greinir, var það eingöngu persónuleg

skoðun hans. Í samræmi við það fór hann fram á það við þá aðila, sem gengu frá bréfunum, að þau yrðu útbúin miðað við lánskjaravísitölu 1050 stig. Frekari afskipti hafði hann ekki af málinu.”

Í bréfi lögmanns stefnda Björgólfs til lögmanns stefnanda, dags. 25. ágúst 1986, segir m.a. þetta:

„Þá bendi ég á, eins og bréfið ber með sér, voru (sic) í desember 1985 leiðrétt mistökin í sambandi við vísitöluna og þar tekið fram, að miðað var við grunnvísitöluna 1050 stig, eins og hún var í febrúar 1985. Annars var þetta með vísitöluna á reiki, vegna þess að aðalatriðið var að selja þessi hlutabréf, og því var ekki óeðlilegt að miða við vísitölu þess mánaðar, þegar bréfin voru gefin út.”

Stefndu Ragnar Kjartansson og Björgólfur Guðmundsson rituðu 28. desember 1985 svohljóðandi yfirlýsingu á skuldabréf, út gefin 9. júlí 1985, sem þeir greiddu með fyrir hlutafjárkaup:

„Skuldabréf þetta, sem er gefið út vegna hlutafjárukningar í Hafskipi hf., er háð lánskjaravísitölu í febrúar 1985 (1050 stig), sbr. ákvörðun stjórnar félagsins um hlutafjárútboð, en vegna mistaka við gerð skuldabréfsins var tekin upp gildandi vísitala á útgáfudegi.”

Fyrir dóminn komu stefndu Ragnar Kjartansson, Björgólfur Guðmundsson, Sveinn R. Eyjólfsson, Ólafur Baldur Ólafsson og Finnþogi Kjeld, einnig vitnin Ragnheiður Ágústsdóttir, Árni Árnason og Sigurþór Charles Guðmundsson, fyrrv. starfsmenn hjá Hafskipi hf., Helgi Magnússon, fyrrverandi löggiltur endurskoðandi Hafskips hf., og Axel Kristjánsson, fyrrverandi aðallögfræðingur og aðstoðarbankastjóri í Útvegsbanka Íslands.

Í skriflegri aðilaskýrslu sinni sagði stefndi Ragnar Kjartansson m.a. þetta um hlutafjárútboðið:

„Stjórn félagsins fól síðan skömmu eftir hluthafafundinn starfsmönnum félagsins að annast um framkvæmd hlutafjárútboðsins skv. samþykkt hluthafafundarins frá því 9. febrúar 1985....

Ég fól síðan Ragnheiði Ágústsdóttur, starfsmanni félagsins, að annast um tæknilega framkvæmd hlutafjárútboðsins, en hún hafði með hluthafaskrána að gera. Ég fól Páli Braga Kristjónssyni að fylgjast með útboðinu og vera Ragnheiði til trausts og halds, eftir því sem hann kæmi því við. Páll hætti störfum í lok febrúar og tjáði mér, skömmu áður en hann hætti, að framkvæmd hlutafjárútboðsins væri í mjög góðum höndum hjá Ragnheiði. Ragnheiður sneri sér síðan með þau álitamál, sem upp komu, til Sigurþórs Charlesar Guðmundssonar, aðalbókara félagsins, og spurði hann álits, eftir því sem henni þótti þurfa. Ekki var rætt við mig um málið fyrr en í júlímánuði 1985. Þá komst ég að því fyrir tilviljun, að bréfin vegna hlutafjárútboðsins höfðu verið útbúin með mismunandi vísitölu. Ég hafði

þá strax samband við Axel Kristjánsson, aðstoðarbankastjóra í Útvegsbankanum, og spurði hann, hvernig bankinn liti á þetta. Hann sagðist ekki sjá, að nein ástæða væri til að gera breytingar á þessu, þar sem samþykkt hluthafafundarins kvæði ekki ótvírætt á um vísitölu. Ég sá hins vegar ástæðu til þess, að við Björgólfur Guðmundsson gerðum þær breytingar á þeim skuldabréfum, sem komu okkur við, með þeim hætti, að febrúarvísitalan gildi um þau. Þetta gerði ég af því, að mér fannst rétt, að við Björgólfur sætum ekki við betra borð en þeir, sem fyrst gengu frá skuldabréfum sínum. Ég gerði stjórnarnefndinni grein fyrir vísitölumálinu og viðræðunum við Axel, og komust menn að þeirri niðurstöðu, að ekki væri ástæða til að aðhafast í málinu. Þá lá líka fyrir, að aðilar höfðu ekki fengist til að ganga frá skuldabréfum vegna hlutafjárútboðsins með vísitölu aftur í tímann. Á þeim tíma hélt ég, að sérstök samþykkt hefði verið gerð um, að hlutafjárútboðið skyldi miða við febrúarvísitölu 1985. Af þeim ástæðum gef ég síðar eða í desember það ár þá yfirlýsingu, sem liggur fyrir í máli þessu á dskj. nr. 7. Yfirlýsingin á dskj. nr. 7 er því gefin að óathuguðu máli og vegna þess að mig minnti það ranglega, að ákveðin bókun og/eða samþykkt hefði verið gerð um þetta atriði í stjórn félagsins.”

Í munnlegri skýrslu fyrir dóminum sagðist stefndi Ragnar Kjartansson ekki muna eftir því, að í stjórnarnefnd þeirri, sem kjörin var í desember 1984, hefði verið rætt um, hvaða vísitölu skuldabréfin skyldu bera. Til umræðu hefði verið að láta skuldabréfin bera vexti, en til þess að gera sölu hlutafjárins auðveldari hefði það ekki verið gert.

Stefndi Ragnar Kjartansson sagði enn fremur, að yfirlýsing sú, sem hann hefði gefið um vísitöluna 30. desember 1985, hefði stafað af rangminni og því ruglaða (sic) umhverfi, sem þeir Hafskipsmenn hefðu búið við eftir gjaldþrot félagsins. Hann hefði heyrt, að vísitalan teldist til stórmála hjá protabúinu, og verið hvekkur út af því.

Stefndi Ragnar Kjartansson kvaðst hafa verið stjórnarformaður Hafskips hf. frá árinu 1983. Staðið hefði til, að hann hætti þá sem starfsmaður félagsins, en orðið hefði úr, að hann hefði tekið að sér umsjón með starfsemi félagsins á Íslandi. Tveir framkvæmdastjórar hefðu hins vegar haft daglega stjórn starfa hjá félaginu.

Stefndi Ragnar Kjartansson kvaðst hafa haft yfirumsjón með sölu hlutafjárins og fylgst með henni. Hann hefði þó ekki komið nálægt tæknilegu hliðinni. Ragnheiður Ágústsdóttir hefði í febrúar átt að snúa sér til Páls Braga Kristjánssonar, framkvæmdastjóra fjármála- og rekstrarsviðs félagsins, en Páll Bragi hefði látið af störfum fyrir félagið um mánaðamót febrúar-mars 1985. Eftir þann tíma hefði rekstrarnefnd fjármálasviðs tekið við störfum Páls Braga, en þá nefnd hefðu skipað Þórður Hilmarsson, Sigurþór Charles Guðmundsson og Árni Árnason.

Þá sagði stefndi Ragnar Kjartansson enn fremur eftirfarandi í skriflegri aðilaskýrslu sinni:

„Í júnímánuði 1985 sagði Ragnheiður Ágústsdóttir, að fyrir lægju loforð um hlutafjárkaup nokkuð umfram 80 milljónir. Ég kynnti þetta á aðalfundi félagsins, og var síðan tilkynning send til Hlutafélagaskrár ásamt tilkynningu um nýja stjórn og prókúruumboð sem og um upphæð hlutafjár. Þá tilkynningu (sic) tel ég og taldi, að væri rétt, m.a. með tilliti til þess, hve mikinn hlut félagið mátti eiga í sjálfu sér samkvæmt lögum. Á stjórnarfundinum, sem þessi tilkynning var kynnt á og samþykkt, þ.e. stjórnarfundum 28. júní, var eftirfarandi tekið fram:

1. Eingöngu væri gefin upp heildarhlutafjárhæð, þar sem nokkur hluti hlutafjárloforða væri enn í vinnslu. Þess vegna var orðalaginu „að fullu selt“ sleppt úr texta tilkynningarinnar.

2. Að fyrir lægju vísbendingar um nokkra fjárhæð umfram 80 milljónir kr.

3. Að möguleiki væri á að skipta út bréfum á síðara stigi til jöfnunar. Þá var einnig rétt um það á þessum fundi, að jafna mætti upphæðina með því, að félagið eignaðist sjálft hlutafé.

Um þessi atriði var því miður ekki fjallað í fundargerð, og stafar það af því, að fundarritari var annar en hinn kjörni fundarritari og þessa var ekki getið í prentaðri dagskrá, þar sem ég kom með tilkynninguna inn á fundinn.”

Í munnlegri aðilaskýrslu sagði stefndi Ragnar Kjartansson, að Hafskip hf. hefði yfirleitt átt sjálft hlutafé, sem notað hefði verið til þess að selja viðskiptavinum, sem kaupa vildu. Þetta hefði verið hagkvæmt fyrirkomulag, en markmið félagsins hefði verið að tengja við félagið sem flest viðskiptafyrirtæki þess. Á stjórnarfundum hefði það verið sameiginlegur skilningur stjórnarmanna, að seldist ekki einhver hluti hlutafjárins, sem boðið var út, myndi félagið nýta sér lögbundinn rétt sinn til þess að eiga allt að 10% af hlutafé.

Stefndi Ragnar Kjartansson kvað tilkynninguna til Hlutafélagaskrár hafa verið undirritaða á stjórnarfundinum 28. júní 1985. Tilgreining upphæðar hlutafjár hefði byggst á munnlegum upplýsingum frá Ragnheiði Ágústsdóttur. Hann hefði ekki leitað eftir upplýsingum um þetta atriði hjá endurskoðanda félagsins, en sér hefði verið ljóst, að fjárhæð útgefina skuldbréfa að viðbættum lofordum um kaup á hlutafé og lofordum, sem verið hefðu í vinnslu, hefði numið hærri fjárhæð en 80 milljónum kr.

Í málinu hefur verið lagt fram skjal sem dskj. nr. 47, og ber það yfirskriftina: „Ógreidd hlutafjárloforð skv. gögnum Ragnheiðar Ágústsdóttur. Sundurliðun.”

Þar eru tilgreind nöfn 14 aðila, sem samkvæmt yfirskrift skjalsins eiga

að hafa lofað að kaupa hlutafé fyrir samtals 1.461.244 kr., en ekki greitt.

Stefndi Ragnar Kjartansson kvað vanta á þetta skjal eða kynni að vanta nokkra þá, sem lofað hefðu að kaupa hlutafé, þegar aðalfundurinn var haldinn 7. júní 1985, og nefndi þar Plastprent hf., sem lofað hefði að kaupa hlutafé fyrir 1.000.000 kr. Hagkaup hefðu lofað að kaupa hlutafé fyrir 1.000.000 kr., en á skjalinu væru þau skráð fyrir 500.000 kr. Sama máli taldi Ragnar gegna um fleiri fyrirtæki, þótt hann kynni ekki að nafngreina þau, og auk þess hefði legið fyrir vilyrði nokkurra fyrirtækja, sem verið hefðu í vinnslu, eins og stefndi orðaði það.

Vitnið Ragnheiður Ágústsdóttir, fyrrv. deildarstjóri skrifstofuumsjónar Hafskips hf., kvaðst hafa séð um framkvæmd sölu hlutafjárins og að útbúa skuldabréfin. Hún kvaðst hafa fengið fyrimæli frá Sigurbóri Charlesi Guðmundssyni, aðalbókara félagsins, um að hafa vísitölu í skuldabréfunum breytilega eftir mánuðum, hann hefði komið til sín og sagt sér að muna eftir því að breyta vísitölunni um hver mánaðamót. Ragnheiður kvaðst ekki muna eftir því, að menn hefðu nokkru sinni mótmælt þeirri vísitölu, sem í skuldabréfunum var tilgreind, en hefði hún útbúið skuldabréf í öðrum mánuði en viðkomandi skuldabréf var undirritað, hefði hún breytt vísitölunni í vísitölu þess mánaðar, er undirritun fór fram.

Vitnið kvað selt hlutafé og hlutafjárloforð fyrir aðalfundinn 8. júní 1985 hafa verið komin yfir 80 milljónir, og hefði hún skýrt Ragnari Kjartanssyni frá því.

Vitnið taldi, að fjárhæð hlutafjár, sem tilgreind sé í tilkynningu stjórnar Hafskips hf. til Hlutafélagaskrár, væri fundin með því að leggja saman hlutafé í félaginu fyrir hlutafjárútboðið, selt hlutafé og hlutafjárloforð á þeim tíma, sem tilkynningin var gefin út.

Vitnið sagði, að fyrirtækið Bakhjarl hf. hefði lofað að kaupa hlutafé fyrir 2.250.000 kr., en skuldabréf fyrir fjárhæðinni, dags. 7. mars, hefði verið sent til baka, og strikað hefði verið yfir loforðið. Hlutafjárkaup Hagkaupa hefðu átt að nema hærri fjárhæð en 500.000 kr. Fleiri en þeir, sem tilgreindir væru á dskj. nr. 47, hefðu ætlað að kaupa hlutafé, en vitnið gat ekki nafngreint þá.

Vitnið kvaðst hafa unnið að innheimtu hlutafjárloforða allt fram í nóvember 1985 og síðast reynt að innheimta hjá Hagkaupum.

Ragnar Kjartansson hefði komið til sín um haustið eða í vetrarbyrjun og sagt, að hún skyldi ekki vera mjög hörð í innheimtunni.

Vitnið Sigurbór Charles Guðmundsson, fyrrv. deildarstjóri bókhalds Hafskips hf., kvað Ragnheiði Ágústsdóttur hafa spurt sig að því, hvaða vísitala ætti að vera í skuldabréfunum, og hefði hann sagt henni, að hún skyldi setja vísitölu þess mánaðar, þegar bréfin væru gefin út. Þessa ákvörðun kvaðst Sigurbór Charles hafa tekið sjálfur, og ástæðan hefði

verið sú, að hann hefði talið hana réttasta. Misræmi, sem við þetta skapaðist, ætti að leiðrétta öðruvísi, hann hefði litið á hlutaféð og skuldabréfin sem hvort sinn hlutinn.

Vitnið kvaðst ekki muna, hvort leitað hefði verið upplýsinga hjá sér um upphæð hlutafjár í félaginu.

Árni Árnason, fyrrv. forstöðumaður fjárreiðudeildar Hafskips hf., gat ekkert upplýst um vísitölu skuldabréfanna eða tilkynningu um hlutafé Hafskips hf. til Hlutafélagaskrár.

Axel Kristjánsson hrl., fyrrv. aðallögfræðingur og aðstoðarbankastjóri Útvegsbanka Íslands, kvað það hafa verið fastmælum bundið, að Útvegsbankinn fengi skuldabréfin, sem hlutafé var greitt með, og það hlyti að hafa verið rétt, hvernig bréfin ættu að vera, en kvaðst þó ekki muna eftir því.

Axel kvaðst muna eftir því, að Ragnar Kjartansson hefði hringt í sig og talað um mismunandi vísitölu í skuldabréfunum, en ekki hvenær. Hann kvaðst ekki muna, hvort hann sjálfur hefði sagt, að hann sæi ekki ástæðu til breytinga á vísitölunni.

Vitnið Helgi Magnússon, fyrrv. löggiltur endurskoðandi Hafskips hf., kvaðst ekki hafa tengst ákvörðunum um, hver vísitala skuldabréfanna ætti að vera, og það hefði ekki verið borið undir sig. Enginn hefði leitað til sín eftir upplýsingum um, hvert hlutafé félagsins væri.

Stefndi Sveinn R. Eyjólfsson, fyrrv. ritari stjórnar Hafskips hf., mundi ekki eftir því, að rétt hefði verið um það, hver vísitala skuldabréfanna ætti að vera. Samið hefði verið um það á milli starfsmanna félagsins og Útvegsbanka Íslands, hvernig bréfin skyldu útbúin.

Stefndi kvað Ragnar Kjartansson hafa látið sig vita af því um mitt sumar 1985, að vísitala skuldabréfanna hefði komið til umræða, en væri ekkert vandamál.

Stefndi kvaðst ekki muna eftir því, þegar hann skrifaði undir tilkynninguna til Hlutafélagaskrár. Upplýsingar um það, að öllu hlutafé hefði verið ráðstafað, hefðu komið frá starfsmönnum félagsins. Hann hefði enga sjálfstæða könnun á því gert.

Stefndi Ólafur Baldur Ólafsson, fyrrv. stjórnarmaður í Hafskipi hf., kvað aldrei hafa verið rétt um það, hvaða vísitölu skuldabréfin ættu að bera, og engin ákvörðun hefði verið tekin um það.

Stefndi taldi, að á einhverjum tíma hefðu komið fram upplýsingar um það, að búið væri að safna loforðum fyrir hærri fjárhæð en 80 milljónum kr.

Stefndi mundi ekki sérstaklega eftir því, þegar hann undirritaði tilkynninguna til Hlutafélagaskrár, eða upplýsingum um hlutafé á þeim tíma. Hann hefði sjálfur enga athugun gert á upphæð hlutafjárins.

Stefndi Finnbogi Kjeld, fyrrv. stjórnarmaður í Hafskipi hf., kvaðst ekki muna eftir neinni umræðu um vísitölu skuldabréfanna og ekkert muna eftir því, þegar hann undirritaði tilkynninguna til Hlutafélagaskrár. Hann hefði sjálfur enga athugun gert á því, hvert innborgað hlutafé var.

Stefndi Björgólfur Guðmundsson, fyrrv. framkvæmdastjóri Hafskips hf., kvaðst hafa séð um rekstur fyrirtækisins erlendis og verið þar langdvölum. Hann hefði aldrei setið í stjórn félagsins, en hins vegar setið í svokallaðri stjórnarnefnd, sem sett var á laggirnar í desember 1984 og gerði tillögu til stjórnar félagsins um hlutafjárútbóðið. Hann kvað aldrei hafa verið rætt um vísitölu skuldabréfanna sérstaklega. Hann hefði skilið það svo, að miða ætti við nafnverð skuldabréfanna og vísitölu hvers mánaðar.

Yfirlýsing Ragnars Kjartanssonar á dskj. nr. 7, sem fyrr er getið, væri einkaframtak hans. Stefndi kvaðst ekki vita til þess, að hann hefði um hana haft samráð við nokkurn mann. Ragnar hefði haft samband við sig og sagt, að mistök hefðu orðið með vísitölu skuldabréfanna, og beðið sig að undirrita leiðréttingu. Það hefði alls ekki verið skilningurinn, að öll bréfin ættu að bera sömu vísitölu. Hann hefði verið búinn að gefa annað skuldabréf út í febrúar, og eðlilegt hefði verið, að sama vísitala væri á báðum skuldabréfunum.

Stefndi kvað mikið hafa verið lagt upp úr því hjá félaginu, að það ætti sjálft hlutafé. Það hefði verið liður í markaðssetningu hjá félaginu.

### III.

Af hálfu stefnanda er á því byggt, að sannað sé, að stjórn Hafskips hf. hafi ákveðið eða a.m.k. byggt á þeirri forsendu, að grunnvísitala allra skuldabréfanna, sem nýtt hlutafé var greitt með, hafi átt að vera 1050 stig. Það sé eðlileg túlkun á niðurstöðu hluthafafundarins, og sú túlkun tryggi jöfnuð á milli hlutafjárkaupenda, sem skylt sé að gæta samkvæmt grundvallarreglunni um jafnræði hluthafa og jafnt sölugengi hluta, sbr. 30. gr. laga nr. 32/1978 um hlutafélög.

Vitnið Axel Kristjánsson hafi skýrt frá því fyrir dóminum, að stefndi Ragnar Kjartansson hafi tjáð sér, að vísitala í skuldabréfunum væri röng. Stefndi Ragnar Kjartansson hafi gefið yfirlýsingu 30. desember 1985 um, að öll skuldabréfin hafi átt að bera febrúarvísitöluna 1050 stig.

Stefndu Ragnar Kjartansson og Björgólfur Guðmundsson hafi lýst yfir með áritun á skuldabréf, sem þeir hafi gefið út, að skuldabréfin hafi átt að bera febrúarvísitöluna samkvæmt ákvörðun stjórnar félagsins. Þessar yfirlýsingar hafi verið gefnar án nokkurra tengsla við þessa málsókn.

Þá komi fram í bréfum lögmannna stefndu Ragnars Kjartanssonar og Björgólfs Guðmundssonar til lögmanns stefnanda viðurkenning á því, að það hafi verið mistök að hafa aðra vísitölu í skuldabréfunum en febrúarvísitölu.

töluna. Í bréfi lögmanns stefnda Ragnars Kjartanssonar komi fram, að hann hafi gefið fyrirmæli um, að skuldabréfin skyldu bera vísitöluna 1050, en ekki hafi verið gengið tryggilega frá því, að farið yrði eftir fyrirmælunum.

Við túlkun á ummælum þeirra stefndu Ragnars og Björgólfs sé heimilt að beita 123. gr. eml., enda þótt yfirlýsingar þeirra hafi ekki verið gefnar fyrir dómi. Þessar yfirlýsingar þeirra séu skuldbindandi fyrir alla stefndu, sbr. ákvæði 46. gr. eml.

Við hlutafjárútboðið hafi ekki verið haldin áskriftarskrá, eins og skylt sé skv. 32. gr. hlutafélagalaganna nr. 32/1978. Í áskriftarskránni hefðu komið fram ákvæði um, við hvaða vísitölu skyldi miðað í skuldabréfunum.

Þá hafi það verið skylda stjórnar Hafskips hf. og stjórnarformanns að leggja ákveðið til við hluthafafundinn, hvaða vísitölu skuldabréfin ættu að bera, og láta bóka þá ákvörðun. Það hafi ekki verið gert.

Formaður stjórnar Hafskips hf. hafi átt að fylgjast með framkvæmd hlutafjárútboðsins og stjórnarmenn og framkvæmdastjóri að hafa eftirlit með henni. Engu máli skipti, hvort stjórnarmenn hafi setið stjórnarfundi eða ekki, þeir hafi ekki haldið því fram, að þeir hafi ekki verið á þá boðaðir. Sá, sem láti hjá líða að sækja fundi, eigi ekki að vera betur settur en þeir, sem sitji fundina.

Stjórn Hafskips hf. hafi vanrækt þessar skyldur sínar, sbr. ákvæði í 52. gr. laga nr. 32/1978, og halla af skorti á sönnun um annað verði hún að bera.

Því er haldið fram af hálfu stefnanda, að samkvæmt framansögðu sé upplýst, að skuldabréfin hafi öll átt að bera vísitölu febrúarmánaðar 1985. Stjórn og framkvæmdastjóri félagsins hafi vanrækt að koma þeirri fyrirætlan í framkvæmd og með því bakað félaginu, nú þrotabúi þess, tjón, sem nemi 2.019.940 kr., og beri þeim að bæta þrotabúinu þetta tjón samkvæmt ákvæðum almennu reglunnar í 132. gr. laga nr. 32/1978, en öll skilyrði skaðabótaskyldu samkvæmt þeirri lagareglu séu fyrir hendi.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að tilkynning stjórnar Hafskips hf., dags. 20. júní 1985, um hlutafé félagsins, sem birtist í Lögbirtingablaðinu, sem út var gefið 21. ágúst 1985, hafi verið röng. Ekki hafi verið tilgreint í tilkynningunni, að eitthvað af hlutafé væri ógreitt, og af þeim sökum hafi orðið að líta svo á, að allt hlutaféð væri greitt. Enginn stjórnarmanna hafi leitað eftir staðfestingu á því, að hlutaféð væri rétt tilgreint. Því sé mótmælt af stefnanda, að mismunurinn, sem var á greiddu hlutafé og tilkynntu, hafi átt að vera eigið hlutafé félagsins. Þýðingarlausar séu upplýsingar byggðar á gögnum vitnisins Ragnheiðar Ágústsdóttur um hlutafjárloforð, sem ekki hafi verið greidd, en einungis sé um að ræða skrá um það, sem Ragnheiður hélt, að væri. Engin skrifleg loforð hafi verið fyrir

hendi eða önnur gögn, sem nothæf hefðu verið til þess að knýja fram efndir á loforðum, enda engin áskriftarskrá haldin. Tilraunum til að selja hlutafé hafi verið hætt að fyrirmælum stjórnarformanns. Því sé mótmælt af hálfu stefnanda, að frekari loforð um kaup á hlutafé en þau, sem greidd voru, hafi verið gefin.

Kröfuhafar og viðskiptamenn félagsins hafi mátt treysta því, að hlutafé væri rétt tilgreint, en hlutaféð hafi verið oftalið um 3.059.500 kr. og því þeirri fjárhæð minna úr að spila til handa kröfuhöfum í þrotabúið. Þeir hafi því orðið fyrir tjóni, sem þessari fjárhæð nemi, vegna vanrækslu stjórnar og framkvæmdastjóra Hafskips hf, og beri þeim að bæta þrotabúinu, sem aðild eigi að þessari kröfu, það tjón samkvæmt ákvæðum almennu reglunnar í 132. gr. laga nr. 32/1978, sbr. 52. gr. sömu laga.

Af hálfu stefndu er á því byggt, að ábyrgð stjórnarmanna í hlutafélagi skv. 132. gr. hlutafélagalaganna fari í einu og öllu eftir almennu skaðabóta-reglunni og öll skilyrði hennar þurfi að vera til staðar, svo að um skaðabótaskyldu sé að ræða. Sanna þurfi sök hvers og eins stefnda, svo að hann megi sakfella. Því fari alveg víðsfjarri, að fyrir liggi nokkur atvik, sem sakfella megi stefndu fyrir.

Hlutafjárútboðið hafi verið aðgerð, sem miðað hafi að því að bæta hag félagsins og þar með hag viðskiptamanna þess og bæta stöðu viðskiptabankans, en fyrir hafi legið, að bankinn fengi skuldabréfin. Bankinn hafi verið samþykktur fyrirkomulagi á hlutafjárútboðinu og skuldabréfunum.

Stefnandi hafi ekki sýnt fram á neins konar tjón. Í samþykkt hluthafafundarins um hlutafjárútboðið hafi falist, að vísitalan hafi átt að vera vísitala útgáfudags. Þar sem ekki hafi verið kveðið á um það berum orðum, hvaða vísitala ætti að gilda, sé þetta eðlilegasti skilningurinn. Ef greitt hefði verið með reiðufé fyrir hlutaféð, hefðu peningarnir aðeins haft verðgildi greiðsludagsins, en ekki einhvers liðins tíma. Því hafi þær greiðslur fyrir hlutafé, sem inntar voru af hendi með öðrum hætti en útgáfu skuldabréfa, ekki verið vísitölutryggðar.

Ef um eitthvert gáleysi sé að ræða varðandi vísitölu skuldabréfanna, sé það gáleysi hluthafafundarins sjálfs, en ekki annarra.

Þeir kaupendur hlutafjár, sem greitt hafi með skuldabréfum, séu annaðhvort skuldbundnir til að greiða skuldabréfin samkvæmt vísitölunni 1050 eða ekki. Séu þeir skuldbundnir til að greiða samkvæmt vísitölunni 1050, eigi stefnandi að fara í mál við þá til þess að innheimta mismuninn á þeirri vísitölu og vísitölu viðkomandi skuldabréfs. Séu kaupendurnir ekki skuldbundnir til þess, liggi ekkert fyrir um það, að þeir hefðu verið reiðubúnir til þess að skrifa undir skuldabréf með febrúarvísitölunni til kaupa á hlutafé í mars og síðar. Aðeins sé sannað, að kaupendur hafi verið tilbúnir til þess að skrifa undir skuldabréf með vísitölu útgáfumánaðarins.

Það sé misskilningur stefnanda, að útboðsgengi samkvæmt 30. gr. laga nr. 32/1978 hafi nokkuð með verðtryggingu skuldabréfa að gera.

Af hálfu stefndu er því mótmælt, að starfsskyldur stjórnarmanna og framkvæmdastjóra, sbr. 52. gr. laga nr. 32/1978, hafi náð til þess að fylgjast með samningu skuldabréfanna. Sök hvers og eins stefnda þurfi að sanna sérstaklega. Öll huglæg skilyrði skorti til þess að leggja ábyrgð á stjórnarmenn.

Af hálfu stefnda Ragnars Kjartanssonar er því sérstaklega haldið fram, að leitt hafi verið í ljós, að um rangminni hans hafi verið að ræða, þegar hann gaf út yfirlýsingu um vísitöluna 30. desember 1985.

Af hálfu stefnda Björgólfs er sérstaklega á það bent, að sanna þurfi bóta-grundvöll gagnvart hverjum og einum stefnda. Stefndi Björgólfur hafi aldrei verið í stjórn Hafskips hf., og hlutafjárukningin hafi ekki heyrt undir starfssvið hans. Hlutafjárukningin hafi verið sérstök aðgerð í þágu félagsins, og mikið þurfi til að koma til þess að gera stjórnarmenn ábyrga.

Stjórn félagsins hafi fengið frjálssar hendur um það, hvernig hlutaféð yrði selt, og af skjölum málsins sjáist, að það hafi verið gert með ýmsum hætti.

Af hálfu stefnda Davíðs Schevings Thorsteinssonar er á það bent, að stjórn eða hluthafafundur hafi ekki ákveðið, hvaða vísitala skyldi vera í skuldabréfunum. Sú aðferð, sem viðhöfð hafi verið, hafi ekki brotið í bága við neina ákvörðun.

Stefndi Davíð hafi ekki setið í stjórn Hafskips hf. í júní, júlí og ágúst 1985, og hefði því stefnandi einungis átt að stefna honum vegna skulda-bréfa, sem gefin voru út fyrir þann tíma.

Af hálfu stefnda Hilmars Fengers er á það bent, að hann hafi einungis átt sæti í þeirri stjórnarnefnd, sem kosin var í desember 1984, en ekki í stjórnarnefndinni, sem kosin var eftir aðalfund Hafskips 8. júní 1985. Þetta hafi þýðingu fyrir stöðu stefnda Hilmars í málinu.

Þá er því haldið fram af hálfu stefndu, að upplýst sé, að hlutafé samkvæmt hlutafjárútboði í Hafskipi hf. hafi safnast fyrir hærri upphæð en 80.000.000 kr. Loforð um kaup á hlutafé geti verið gild, þótt áskriftar-skrá hafi ekki verið haldin. Skiptastjórar í protabúi Hafskips hf. hafi einir getað látið á það reyna, hvort loforðin væru gild. Það hafi þeir ekki gert, og því sé þegar af þeirri ástæðu ósannað, að vegna tilgreiningar á upphæð hlutafjár hafi það tjón orðið, sem stefnandi haldi fram.

Þá beri að líta til þess, að samkvæmt 12. gr. samþykktu Hafskips hf. megi félagið sjálft eiga allt að 10% af hlutafénu. Það sé alkunna, að hlutafé í félögum sem Hafskipi hf. sé notað í viðskiptum.

Í tilkynningunni til Hlutafélagaskrár sé ekki vikið að því, að allt hlutafé hafi verið selt, og því sé mótmælt, að skilja megi tilkynninguna á annan veg. Hins vegar sé hugsanlegt, að túlka megi tilkynninguna svo, að allt

hlutafé sé selt að því marki, sem heimild félagsins sjálfs til að eiga hlutafé sé.

Jafnvel þótt svo yrði litið á, að tilkynningin til Hlutafélagaskrár væri röng, hefði stefnandi ekki sýnt fram á, að neitt tjón hefði orðið. Ef markinu að safna hlutafé fyrir 80 milljónir króna var ekki náð, skapi það samt sem áður ekki skaðabótaskyldu stefndu. Ef stefnandi byggði á því, að menn hafi leiðst út í viðskipti við félagið, vegna þess að tilkynnt hafi verið um, að hlutaféð væri 95.637.761 kr., en ekki 92.578.261, hafi ekkert verið sannað um tjón af þeim sökum.

Í tilkynningunni sé aðeins rætt um krónutölu hlutafjár. Krónutala hafi í raun verið orðin mun hærri, þegar tilkynningin var gefin.

Fjárhæð hlutafjár, sem greind sé í tilkynningunni, hafi verið byggð á upplýsingum starfsfólks, sem stefndu hafi mátt treysta, að væri rétt. Þá beri þess að gæta, að sumir stefndu hafi ekki undirritað tilkynninguna.

Þá er því mótmælt, að yfirlýsingar stefndu Björgólfs og Ragnars, sem stefnandi byggir á, geti bundið aðra stefndu.

Af hálfu stefnda Hilmaris Fengers er því haldið fram, að skýrsla Endurskoðunarmiðstöðvarinnar hf. um hlutafjárútboð og hlutafjárukningu Hafskips hf. á árinu 1985, dags. 8. janúar 1986, sé röng í veigamiklum atriðum, en á þessari skýrslu byggir stefnandi málsókn sína að verulegu leyti. Tilkynningin til Hlutafélagaskrár hafi verið efnislega rétt, þegar stefndi Hilmar undirritaði hana. Líta megi svo á, að áskriftarskrá sé að finna í gögnum Ragnheiðar Ágústsdóttur, en þau gögn hafi stefnandi ekki lagt fram.

Þá er upphafstíma vaxtakröfu stefnanda mótmælt af hálfu stefndu og talið, að hana eigi að miða við síðari tíma.

#### IV.

Eins og fyrr er rakið, byggir stefnandi á því, að stefndu séu sér bóta-skyldir á grundvelli skaðabóta-reglunnar í 132. gr. laga nr. 32/1978, en þar segir, að stjórnarmenn og framkvæmdastjórar hlutafélags séu skyldir að bæta hlutafélagi það tjón, sem þeir hafa valdið félaginu í störfum sínum, hvort sem er af ásetningi eða gáleysi.

Þessi regla er efnislega hin sama og almenna skaðabóta-reglan, og því verða að vera fyrir hendi sömu skilyrði, til að henni verði beitt, og þau, sem almenna skaðabóta-reglan kveður á um.

Í máli þessu verður að telja ósannað, að nokkur formleg ákvörðun hafi verið tekin um það innan Hafskips hf. af þar til bærum aðila eða sérstak-lega gert ráð fyrir því upphaflega, að grunnvísitala þeirra skuldabréfa, sem kaupendur hlutafjár samkvæmt hlutafjárútboðinu áttu kost á að greiða hlutafé með, skyldi vera vísitala febrúarmánaðar 1985. Hins vegar kom

fram í skýrslum vitnanna Ragnheiðar Ágústsdóttur og Sigurþórs Charlesar Guðmundssonar, að Sigurþór hefði á eigin spýtur gefið fyrir máli um það, að skuldabréfin skyldu bera vísitölu útgáfumánaðar þeirra.

Þrátt fyrir þversagnakenndar yfirlýsingar stefnda Ragnars Kjartanssonar um vísitöluna og ummæli í bréfi lögmanns hans til lögmanns stefnanda, verður að telja ósannað, að hann sem stjórnarformaður hafi gefið fyrir máli eða tekið ákvörðun um það, hver grunnvísitala skuldabréfanna skyldi vera, nema helst þá að láta afskiptalaust, að miðað var við vísitölu útgáfumánaðar.

Stefndu verður því ekki gefið að sök að hafa brotið gegn ákvörðunum um það, hver vísitalan skyldi vera.

Þetta breytir þó ekki því, að með hliðsjón af ákvæðum í 52. gr. laga nr. 32/1978 hefði verið rétt af stjórn félagsins annaðhvort að taka sjálf ákvörðun um vísitöluna eða bera það álitafni undir hluthafafundinn, sem haldinn var 9. febrúar 1985. Hins vegar þykir tæplega hafa verið ástæða til þess, að einstakir stjórnarmenn fylgdust sérstaklega með útgáfu skuldabréfanna.

Það, að stjórn félagsins tók ekki sjálf ákvörðun um vísitöluna eða leitaði eftir ákvörðun þar til bærs aðila, þykir ekki verða metið stefndu til þeirrar sakar, að skaðabótaskyldu varði, enda óvíst, nema sú leið, sem farin var, hefði verið valin, ef sérstök ákvörðun hefði verið tekin þar um.

Hér verður þess að gæta, sem fram hefur komið, að fjárhagsleg staða Hafskips hf. var sú, þegar hlutafjárútboðið var ákveðið, að á miklu reid að auka hlutaféð í skyndi um tugi milljóna til þess að bæta fjárhagsstöðu félagsins. Sérstök ákvörðun var tekin um það, að skuldabréfin bæru ekki vexti, og var ástæðan sú, að því er upplýst hefur verið í málinu, að það var talið auka líkur á sölu hlutafjárins, og má telja þetta liggja í augum uppi. Með sama hætti verður að telja sennilegt, að sú aðferð, sem viðhöfð var um vísitölu skuldabréfanna, hafi aukið líkurnar á greiðri sölu hlutafjárins. Ekki verður séð, að sú aðferð að láta skuldabréfin bera mismunandi vísitölu, enda þótt það hefði mismunandi kjör í för með sér, brjóti í bága við ákvæði hlutafélagalaga, og er þá 6. tl. 30. gr. laga nr. 32/1978 einkum hafður í huga. Útgáfa skuldabréfa var einungis einn af fleiri greiðslumöguleikum, sem boðið var upp á.

Það, að stjórn Hafskips hf. vanrækti að halda áskriftarskrá vegna hlutafjárútboðsins skv. ákvæðum 32. gr. laga nr. 32/1978, þykir ekki skipta máli hér. Verður ekki talið, að það beri að meta stjórnarmönnum til sakar, að því er varðar mismunandi vísitölu skuldabréfanna.

Niðurstaða dómsins er því sú, að stefndu hafi ekki sýnt af sér háttsemi varðandi vísitölu skuldabréfanna, sem verði metin þeim til sakar. Því skortir eitt af skilyrðunum til þess, að skaðabótaábyrgð samkvæmt

ákvæðum 132. gr. laga nr. 32/1978 verði á þá lögð vegna vísitölu skulda-  
bréfanna.

Þrátt fyrir þessa niðurstöðu þykir engu að síður rétt, eins og hér hagar  
til, að taka afstöðu til þess, hvort stefnandi hafi sýnt fram á, að hann hafi  
beðið fjárhagslegt tjón vegna þess, að vísitalan í skuldabréfunum var miðuð  
við vísitölu útgáfumánaðar, en ekki vísitölu febrúarmánaðar 1985.

Eins og að framan er rakið, hafði það mikla þýðingu fyrir fjárhag Haf-  
sksips hf., að takast mætti að auka hlutaféð. Skaðabótakrafa stefnanda er  
reist á útreikningi á því, hversu verðmætari skuldabréfin væru, bæru þau  
öll vísitölu febrúarmánaðar í stað vísitölu útgáfumánaðar.

Ekki verður talið, að með þessari aðferð hafi stefnanda tekist að sýna  
fram á með nægilega rækilegum hætti, að hann hafi beðið tjón, sem þessari  
fjárhæð nemur, því að jafnframt þyrfti hann að leiða í ljós, að skuldabréf  
fyrir sama nafnverð og í raun seldust hefðu selst þrátt fyrir nokkru lakari  
greiðslukjör. Sú sönnun er torveld, ekki síst vegna þess, að ekki seldist allt  
það hlutafé, sem í boði var.

Samkvæmt því, sem að framan segir, ber að sýkna þá stefndu, sem  
skaðabótakrafa stefnanda, að fjárhæð 2.019.940 kr., beinist að, af greiðslu  
þeirrar kröfu.

Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að hann hafi beðið tjón, að fjár-  
hæð 3.059.500 kr., vegna þess að stjórn Hafsksips hf. hafi í tilkynningu  
sinni til Hlutafélagaskrár, dags. 20. júní 1985 og birtri í Lögbirtingablaðinu  
21. ágúst s.á., sagt hlutafé félagsins þeirri fjárhæð hærra en það í raun var.

Samkvæmt því, sem fram er komið í málinu, er ekki ljóst, hvort hlutafé  
Hafsksips hf. að viðbættum bindandi hlutafjárlofordum nam þeirri fjár-  
hæð, sem tilgreind var í tilkynningunni 20. júní. Stjórnarmönnum bar að  
ganga úr skugga um það, að upphæð hlutafjár væri rétt tilgreind í þeirri  
tilkynningu, sem þeir undirrituðu og birt var opinberlega, sbr. ákvæði 52.  
gr. laga nr. 32/1978. Það virðast þeir ekki hafa gert með nægilega rækileg-  
um hætti. Þykir hér ekki skipta máli sú heimild félagsins í 12. gr. sam-  
þykktu þess að eiga sjálft allt að 10% af hlutafé, þar sem ekkert liggur  
glögglega fyrir um það, að uppi væru fyrirætlanir eða teknar væru ákvarð-  
anir um, að félagið eignaðist hluta af hinu nýja hlutafé.

Þá máttu stjórnarmenn gera sér grein fyrir því, þegar hætt var sölu hluta-  
fjár, sem að sögn vitnisins Ragnheiðar Ágústadóttur var í nóvember 1985,  
að hlutafé félagsins næmi ekki þeirri fjárhæð, sem tilkynnt hafði verið,  
og ekkert er upplýst um, að þeir gerðu reka að því að leiðrétta tilkynningu  
sína frá því í júní. Þetta verður að meta stjórnarmönnum til gáleysis sam-  
kvæmt ákvæðum 132. gr. laga nr. 32/1978.

Þrátt fyrir það að ljóst sé, að hlutafé félagsins var 3.059.500 kr. minna  
en tilkynnt var í Lögbirtingablaði 21. ágúst 1985, verður ekki séð, að félagið

1996

hafi orðið fyrir tjóni, sem þeirri fjárhæð nemur, af þeim sökum, að tilkynningin var ekki rétt. Hlutaféð var einfaldlega ekki meira.

Tjón hefði orðið, ef félagið eða einstakir viðskiptamenn þess hefðu tapað fé með einhverjum hætti vegna tilkynningarinnar, á tímabilinu frá 21. ágúst til 6. desember 1985. Stefnandi hefur ekki sýnt fram á það, og þykir því einnig verða að sýkna stefndu af þessari kröfu stefnanda.

Niðurstaða dómsins er því sú, að sýkna beri alla stefndu af kröfum stefnanda.

Eftir atvikum þykir rétt, að hver aðili beri sinn kostnað af rekstri málsins. Friðgeir Björnsson yfirborgardómari kvað upp dóm þennan.

#### D ó m s o r ð:

Stefndu, Ragnar Kjartansson, Ólafur Baldur Ólafsson, Sveinn R. Eyjólfsson, Bjarni V. Magnússon, Finnbogi Kjeld, Guðlaugur Bergmann, Gunnar Þór Ólafsson, Hilmar Fenger, Jón Helgi Guðmundsson, Jón Snorrason, Jónatan Einarsson, Páll G. Jónsson, Pétur Björnsson, Viðir Finnbogason, Björgólfur Guðmundsson og Davíð Scheving Thorsteinsson, skulu vera sýknir af kröfum stefnanda, þrotabús Hafskips hf., í máli þessu.

Málskostnaður fellur niður.

---